

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۱/۰۲/۲۶

رنگل اریوبزی

د خدای د مخلوق په خدمت کی د فخر افغان ژوندون

او د خدای خدمتگارو بی تاوه پا څون

دریمه برخه

د پښتنو بچیانو د ښوونې او روزنې له پاره مبارزه:

د پاچا خان او د خدای خدمتگارو دبی تاوه پاڅون موخه د خدای مخلوق یانی د ټول بشریت خدمت وچې سیاسي، ایټنیکي (نژادي) او مذهبي پولې یې نه پیژندلې. فخر افغان لیکي چې: «دا تحریک په دی غرض شروع شوی دی چې مظلوم دظالم نه خلاص کړی او څوک چې په دنیا کی ظلم کوی، که مسلمان دی، که هندو وی او که پیرنګی وی، دوی همیشه دهغه دمخالفت کولو له پاره تیار دی.» [عبدالغفار خان... ۴۳۶] یانی دا جمل خټک په قول: چې نیشه داستبداد لری په سرکی ماته یودی که مغل دی که افغان

رښتیا دادی چې راجیو گاندی د هندوستان فقید لومړی وزیر خان عبدالغفار خان سم پیژندلی دی چې «د عدم تشدد پیغام رسوونکی او د ټول بشریت د ازادې یو رښتینی عسکر» [اثر چند... ۱۵۷م] یی بللی دی. خو پاچا خان په دی حقیقت هم تر ټولو ښه پوهیده چې د خدای په مخلوق کی دده خپل کام دنورو پر تله دزیاتو رنځونو، ربرونو، ستونځو او محرومیتونو سره مخامخ و. دلته نه یوازی دانگریز وحشی ښکیلاک واکمن و بلکی لکه څنگه چې اثر چند دپاچا خان له خولی لیکلی دی: «په مور کی کورنی کینی، دسیسه جوړول، دښمنی، مضره دودونه، دعوی او شورش حاکم دی، پښتون چې هرڅه تر لاسه کړی دی، په مضره دودونو او اعمالو او همدا راز په شخړو یی له لاسه ورکړی دی... بله ستونځه داننتقام داخیستلو روحیه وه.» [اثر چند... ۲۴م] مشهور انگریزی څیړونکی الفنسټون هم انتقام، حسد، حرص او سرسختی دپښتنو عیبونه گنلې دی خو له بل پلو یی دوی «د ازادې لیوال، خپلو ملگرو ته وفادار، پر خپلو تر لاس لاندی مهربانه، میلمه پالی، زړه ور او زخمتکش» [اثر چند... ۸م] بللی دی. پاچا خان باور درلود چې دپښتنو نیمگرتیاوی نه ددوی په خټه کی اونه یی دټاټو بی په جیولوجیکي جوړښت کی نغښتی دی بلکی تاریخی ریښی او لاملونه لری او هغه داچې چا په خپلو نیمگرتیاوو نه دی پوهولی، ددین او بدو رواجونو ترمنځ توپیرونه یی نه دی ور ښولې په حقیقت کی دسی دینی، سیاسي او ټولنیزې ښوونې او لارښوونې نه بی برخی پاتی شوی دی. دی لیکي چې: «زما دابتدا نه دا عقیده ده چې پښتون ډیر ښه قام دی، ډیر ژر اصلاح کیدای شی، په شرط ددی چې څوک یی پوه کړی. دا نن چې دی په داسی بد حالت دی ددی وجه داده چې څوک یی غم نه خوری او نه یی پوهوی.» [عبدالغفار خان... ۹۵م]

رښتیا دادی چې خان عبدالغفار خان په ډیر ځوان عمر کی په دی پوه شوی و چې همدا نه پوهول، نه یو هیدل، دپوهی او سواد نه بی برخی پاتی کیدل دربرونو، ستونځو، مصیبتونو او محرومیتونو تر ټولو لویه سرچینه ده. په ډیرو کلیوکی دکوچنیانو د زده کړی له پاره حتی لومړنی ښوونځی هم نه ول او که کوم یو به چرته جوړ شوی و نو ملایانو به څوک نه ور پرېښودل نوځکه دپښتنو بچیان بی زده کړی او بی سواده لوییدل. د فخر افغان خپلواک او روښانه فکر، نرم زړه او کلکی ارادی د خپل ولس د ژوند دا بهیر زغملی نه شو او لاس په زړه ورته کښیناستلی نه شو. په شل کلنی کی د بی سوادی او نا پوهی په ضد دمباریزی عملی ډگر ته راپورته شو او دپښتنو د بچیانو له پاره یی په ټول ملک کی دمدرسو په جوړولو لاس پوری کړ. لومړی مدرسه یی په ۱۹۱۰م کال کی دمولوی صاحب عبدالعزیز په ملتیا داتمانزوپه کلی کی جوړه او پرانستله، «او دنورو مدرسو دجوړولو له پاره مو په نورو علائقو کی دوره شروع کړه دخلکو توجه می دعلم طرف ته کړه او دپښتنو په زړونو کی مو دعلم دضرورت احساس پیدا کړ، او دغه شان مو ورو ورو په مختلفو علائقو کی دمدرسو جوړول شروع کړل او په لږ وخت کی مو ډیری مدرسې جوړی کړی.» [عبدالغفار خان... ۶۲-۶۳م] پاچا خان یوځل بیا په ټینگار وایی چې: «پښتون یو ژوندی قام دی، دقومیت او قربانی ماده هم پکی شته، خور او ښول غواړی. قومونه خو تش په کف او چف نه رابداریزی، دقومونو د ژوندی کولو او

د پاڼو شمیره: له 1 تر 2

بیدارولو دپاره داسی کسان په کار دی چی بی غرضه وی، دیانتدار وی او ایمانداروی او دخدای دپاره دخپل قوم خدمت ته تیار وی.» [عبدالغفار خان... ۶۳]

دخدای له پاره دخپل کام خد متگارانو ته برتانونی استعمارچیانو دسرخست دبنمن په سترگه کتل او دکړاوونو او وحشتونو نه دکو جیلخانو کی بی زندانی کول. په خپل هیواد (بریتانیا) کی بی ولسواکی وه، دپوهنیزو او تخنیکي لاسته راوړنو پریمانی وه، خو په نورو (مستعمره) ملکونو کی بی کنترول زورواکی چلوله او داهم تردی چی دماشومانو دلیک او لوست دزده کړی مخه بی هم نیوله. انگریزان په دی پوه شوی وو چی دخان عبدالغفار خان خیال، فکر او اراده تر کنترول لاندی نشی راوستلی، دولس دتنویرولو او دبنوونځیو دجوړولو بی نشی منع کولی، نو په کورنی بی زور راوست. د صوبی چیف کمشنر سر هملتن گرانته په خپله د پاچا خان دیلار نه په کلکه وغوښتل چی خپل زوی د مدرسو دجوړولو او د خلکو دبیدارولو نه منع کړی او دنورو په شان کرار کبندی. پلاری بی هم عبدالغفار خان ته وویل چی زویه هم ځان په مصیبت اخته کوی او هم سرکار خپه کوی چی نور څوک بی نه کوی نوته بی څه کوی. ده په ځواب کی «ورته وویل چی بنه ده بابا چی ته وایی مه بی کوه، نه به بی کوم، دپرو خلکو خو لمونځونه هم پرینی دی، زه به بی هم پریردم، خو ته به بیا ماته نه وایی چی لمونځ ولی نه کوی؟ بابا می راته وویل چی لمونځ خو فرض دی. ما ووی بابا دا علم خو هم فرض دی. بابا وویل بنه نو څه کوه او بیا چیف کمشنر ته ورغی ورته بی وویل چی صاحب مور ستاسی دخوشحالی له پاره خپل دین نشو پرینو دلی.» [عبدالغفار خان... ۱۷۲م]

دبنوونځیو او مدرسو په جوړولو او ساتلو کی دترنگزو حاجی صاحب دپاچاخان سره دپره مرسته کوله. ده په دپو بندی لوری زده کړی سر ته رسولی وی، لوی عالم، مشهور روحانی او وتلی هیواد پال شخصیت و. ټول عمر بی دبرتانوی بشکیلاک په ضد دخپلوا کی له پاره مبارزه کی تیر کړ. مدرسوی خو دولس په متو او مرستو جوړیدلی خو دترنگزو حاجی صاحب په نامه بی ځکه یادولی چی له دی لاری بی تریوی اندازی دملایانو خولی بندولی. خو دا مدرسوی او بنوونځی په هیڅ صورت هم دانگریزانو تر سترگو نه پتید لی او پیرنکیانو دبښتنو بچیانو له پاره دزده کړی موسسی کله زغملی، نو دځینو ملایانه، میاگانو اونوابان په ملاتړ بی بندولی، وراولی او دهغوی استادان او مرستندیان بی جیلخانو ته اچول او په له انسا نیته لری جزاگانوی محکومول. پاچاخان او ملگرو بی دا ټولی ستونځی او کړاوونه زغمل، په ځان منل، خو له خپلی موخی نه راگرځیدل. دی بیتاوه پاڅون د پیرنکیانو له خوا ترل شوی مدرسوی بیرته پرانستلی، ویرانی شوی بی بیر ته ابادولی او دولس په بیدریغه مرسته بی نوری نوی نوی هم جوړولی. دجوړوونکو او وراوونکو تر منځ په دی سیالی کی زور او وحشت د حق او عدالت په مقابل کی پاتی راغی، ځکه چی پخوانی وختونه تیرو و، په پښتنو کی سیاسی شعور رابیدار شوی و اودا ولس دپوهی اوزده کړی په مانا او ارزښت پوهیدلی و، په خپلمنځی بدیو تربگنیو او دبمنیو بری ته رسیدلی و، را پاڅیدلی و او په تش لاس، خو په سیاسی هوبنیاری او فو لادی اراده بی دخپلو بچیانو له پاره دپوهنی دیوی بلولی او دزور په نیلی سپور، مکار او تجربه کار استعماری امپراتور له دسیسو او فتنو بی ساتلی. اهریمی ځواک، دا دانگلیس شیطانی واک، دهغه دوزخی زندانونه، حتی ماشینگنی او غټ غټ توپونه دبی تاوه پاڅون دارادی په ماتولو او دمدرسو په له منځه وړلو کی پاتی راغی. خدای خدمتگارو دخپل ولس په ملتیا په ټوله صوبه کی دمد رسو یو جال جوړ کړ چی مرکزی داتمانزو های سکول و. څیرنوال عبدالرحیم بختیانی خدمتگار لیکلی چی: «دا یو سکول نه و، دا یوه یو نیور سیټی وه، دی کی دینی، مذهبی، تاریخی او دنیاوی ټول علوم بنودل کیدل او هم پکی سیاسی شعور پیدا کیده.» [دسولی او ازا دی مشال... ۱۰۶م]

فخر افغان خان عبدالغفار خان ددی بنوونځیو میوه په خپل ژوند کی ولیده. ستر سیاستوال، پوهان ادیبان او شاعران لکه ماستر عبدالکریم، خان غنی خان، عبدالروف قربان، خان ولی خان، اجمل خټک، سعادت خان اونور له دی تعلیمی موسسیسو نه را ووتل اوخلانده مبارزینو په توگه دازادی غوښتونکو په لیکو کی ودریدل. د پاملرنی ټکی خو دادی چی ددی مدرسو او بنوونځیو دجوړولو پلانونه په کومو وزارتونو یا دولتی قسرونو کی نه تر تیبیدل او مالی لگښتونه بی هم ددولتی بانکونو له خوا نه تمویل کیدل بلکی په حجرو، جوماتونو او حتی په جیلونو کی بی پلانونه جوړیدل او دانگریزی استعماری واکمنی دغوښتنی او ارادی په خلاف دولس په متو او مالی مرستو په عمل کی پلی کیدل. باید هیر نشی چی په دی مدرسو کی نه یوازی هلکانو بلکی جونو هم زده کړی پیل کړی. په دی توگه خدای خدمتگارو دبښتنی جو نو او میر منو په ژوند کی هم نوی دوران پرانست چی ددی لیکنی په څلورمه برخه کی به تر څیرنی لاندی ونیول شی .

نور بیا